

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. Русе , 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ТРЕТИ СЪСТАВ в публично заседание на
тринадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател:	Мария Велкова
Членове:	Галина Магардичиян Боян Войков

при участието на секретаря Димана Стоянова
като разгледа докладваното от Галина Магардичиян Въззивно гражданско
дело № 20214500500115 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК.

С. В. К. обжалва Решение № 260035 от 19.01.2021г, постановено по гр.д.№ 4892/20 по описа на РРС като немотивирано и неправилно поради грешно прилагане на материалния закон. Съдът е стигнал до неправилни изводи относно характера на трудовото му правоотношение с Русенски университет“Ангел Кънчев“ като неправилно не е съобразил, че договорът между тях не е сключен като договор за външно съвместителство по чл.111 КТ,а е основен трудов договор, поради което не би могъл да бъде прекратен на посоченото от работодателя основание по чл.334 КТ.Иска от въззивния съд да постанови друго, с което да признае уволнението му за незаконно, да бъде възстановен на предишната му работа и да му се присъди обезщетение за незаконното уволнение за периода от 01.10.2020 до 01.04.2020г. Претендира направените по делото разноски

Въззиваемият Русенски университет „Ангел Кънчев“ счита жалбата за неоснователна, а постановеното от районния съд решение за правилно.

Окръжният съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите на

страните и обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

С трудов договор № 0070/18.12.2014г от същата дата между Русенски университет „Ангел Кънчев“ и С. В. К. е възникнало трудово правоотношение, по силата на което последният е назначен на академична длъжност „главен асистент, висше училище на 1/2 /половин/ щатна бройка в катедра „Европеистика“ към „Факултет“Бизнес и мениджмънт“ с място на работа катедра „европеистика“ със срок на договора „ до заемане на длъжността въз основа на конкурс, но не по-късно от 01.01.2016г“ на пълно работно време „ до 20 часа седмично“ С допълнително споразумение № 0119/15.04.2015 договорът е станал безсрочен и е увеличено трудовото възнаграждение при запазване на всички останали характеристики на договора.С допълнително споразумение от 01.07.2019г е налице промяна в заеманата длъжност „ главен асистент в отдел ФБМ-кат.“Европеистика и международни отношения“ и промяна в работното време- на „ четири часа непълно работно време“, договора е безсрочен и е увеличено основното месечно възнаграждение.

На 01.10.2020г на К. е връчено предизвестие за прекратяване на трудовия договор от 15 дни., а със Заповед № 56 от 25.09.2020г на основание чл.334,ал.1 КТ, считано от 01.1.2020г трудовият договор между страните е прекратен. Като причина за прекратяване на договора е посочено отправено писмено предизвестие от работодателя“.

Видно от представеното извлечение от трудова книжка на К., както и справка от НАП за трудовите му договори в периода от 08.11.2011 до 07.11.2019 същият е имал сключен договор с Община Русе за длъжността „заместник кмет на община“.

В този смисъл от писмените доказателства е видно, че трудовият договор с РУ“Ангел Кънчев“, сключен на 18.12.2014г за половин щатна длъжност и при работно време „до 20 часа седмично“, а от 01.07.2019г „ четири часа непълно работно време“ за заеманата длъжност „главен асистент в отдел ФБМ-кат.“Европеистика и международни отношения е сключен по време на действието на трудов договор, сключен с Община-Русе.

Съгласно нормата на чл.111 КТ работникът или служителят може да сключва трудови договори и с други работодатели за извършване на работа извън установеното за него работно време по основното трудово правоотношение (външно съвместителство), освен ако не е уговорено друго в индивидуалния му трудов договор по основното му трудово правоотношение. В § 1, т.12 ДР на КТ е дадена легална дефиниция на понятието „основно трудово правоотношение“. По силата на същата "Основно трудово правоотношение" е всяко трудово правоотношение, което независимо от основанията, на което е възникнало, е съществувало преди сключването на трудовия договор за допълнителен труд. В този смисъл сключеният с РУ "Ангел Кънчев" трудов договор на 18.12.2014 за половин щатна длъжност и при работно време „до 20 часа седмично“ се явява трудов договор с друг работодател по време на основното трудово правоотношение, сключено с Община-Русе, т.е този договор е трудов договор за външно съвместителство. Характеристиката на този трудов договор е определена от закона и обстоятелството, че в самият трудов договор и допълнителните споразумения не се сочи, че е договор за външно съвместителство, това не го превръща в основен трудов договор. Още повече, че няма как един работник или служител да сключи два основни трудови договори с различни работодатели. Първоначалният трудов договор е винаги основен, а сключеният в последствие трудов договор с друг работодател се явява договор за външно съвместителство. В този смисъл правилно първоинстанционният съд е приел, че сключеният между К. и Русенски университет трудов договор на 08.12.2014 е договор за външно съвместителство.

Обстоятелството, че основният му трудов договор с Община-Русе е прекратен на 07.11.2019г, след което е останал да действа само трудовият договор, сключен с Русенски университет „Ангел Кънчев“ не трансформира договора за допълнителен труд в „основно трудово правоотношение“. Това е така, тъй като съдържанието на трудовия договор не може да бъде променено без съгласие на страните /чл.119 КТ/, нито пък е допустимо да бъде поставено в зависимост от стоящи извън волята на страните външни фактори. Характеристиката на този договор не се променя и от факта, че в последствие работодателят по допълнителния трудов договор е започнал да начислява допълнително възнаграждение за прослужено време.

Във въззивната инстанция се установи, че К. е заемал длъжността „главен асистент в отдел ФБМ-катедра“Европеистика и международни отношения““ и е извършвал преподавателска дейност в съответствие с утвърден план и програма. По отношение освобождаването от длъжност на членовете на академичния състав и преподаватели във висшите учебни заведения са налице два режима- единият, уреден в чл.58 Закона за висшето образование/ЗВО/,а другият в чл.35 ЗРАСРБ. В случая вторият режим е неотнормен към правния спор,т.е трудовият договор с ищеца би могъл да бъде прекратен само на визираните в чл.58 ЗВО основания предвид специфичната преподавателска дейност. Тези специфични основания за освобождаване от длъжност не изключват приложението на общите основания за прекратяване на трудово правоотношение, визирани в КТ когато те са осъществени. Съгласно нормата на чл.59 ЗВО за неуредените в този закон въпроси се прилагат общите прави на КТ. В този смисъл извода е ,че нормите на КТ са приложими само когато липсват специални норми в ЗВО. В настоящият случай след като е установено, че К. е осъществявал преподавателска дейност, то уволнението му не на основание чл.58 ЗВО,а на основание чл.334 КТ е незаконосъобразно, тъй като специалната норма на ЗВО дерогира приложението на общата по чл.334 КТ. / в този смисъл Решение № 96 от 14.07.2017г по гр.д.№ 3150/2016, IVг.о, ВКС/

С оглед изложеното предявеният иск с правно основание чл.344,ал.1, т.1 КТ за отмяна на уволнението като незаконно е основателен и доказан и следва да се уважи. Като основателен следва да се уважи и иска с правно основание чл.344,ал.1, т.2 КТ и ищецът да бъде възстановен на длъжността, която е заемал преди уволнението.

Работодателят му дължи и обезщетение по чл.344,ал.1,т.3 КТ вр чл.225,ал.1 КТ за периода, в който е останал без работа вследствие на уволнението – за периода от 01.10.2020 до 01.04.2021г в размер на 3957.60лв брутен размер. От извършените от районния и въззивния съд справки в трудовите книжки на ищеца, е установено, че след 01.10.2020г същият не е сключвал трудов договор с друг работодателя. Между страните не съществува спор, че брутното му трудово възнаграждение за последният месец е в размер на 659.60лв. По тези съображение въззивният съд намира, че искът е основателен и доказан по размер и следва да се уважи.

Първоинстанционният съд е стигнал до обратния извод, поради което постановеното от него решение е неправилно и следва да се отмени изцяло.

Работодателят е направил в отговора на исковата си молба възражение за прихващане със сумата от 600.60лв, представляваща платено възнаграждение за трудов стаж за периода 01.12.2019 до 01.10.2020г и със сумата от 659.60лв, представляваща трудово възнаграждение, платено за м.09.2020г, недължимо поради неявяване на ищеца на работа. И двете възражения за прихващане са неоснователни и недоказани. На първо място по делото не е доказан какъв е размера на платеното възнаграждение за трудов стаж, получен от ищеца за посочения период. На следващо място съгласно нормата на чл.270,ал.1 КТ работникът или служителът не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно. В случая допълнителното възнаграждение за трудов стаж за периода 01.12.2019 до 01.10.2020г и трудовото възнаграждение за м.септември 2020г са получени от ищеца добросъвестно. По делото не са ангажирани доказателства от страна на работодателя, че същият е бил недобросъвестен при тяхното получаване още повече, че и двата вида възнаграждения са му изплатени след преценка от страна на работодателя за тяхната дължимост. Освен това ищецът няма налагани дисциплинарни наказания за неявяването му на работа през целият м.септември 2020 каквото е твърдението на работодателя. По тези съображения възраженията за прихващане следва да се отхвърлят като неоснователни.

В тежест на работодателя са направените от ищеца разноски в първата инстанция в размер на 1300лв,представляващо договорено и изплатено адвокатско възнаграждение с ДДС, както и направените от него разноски във въззивната инстанция в размер на 780лв, представляващо договорено и изплатено адвокатско възнаграждение с ДДС.

В тежест на работодателя е държавната такса за двете съдебни инстанции, а именно сумата от 238.30лв за първата инстанция и 119.15лв за въззивната инстанция.

Мотивиран така, окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 260035 от 19.01.2021г, постановено по р.д.№ 4892/2020г по описа на РРС и вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ПРИЗНАВА уволнението на С. В. К. със Заповед № 56 от 25.09.2020г на ректора на РУ“Ангел Кънчев“, издадено на основание чл. 334,ал.1 КТ за незаконно и го отменя.

ВЪЗСТАНОВЯВА С. В. К. на заеманата от него длъжност преди уволнението „Главен асистент в отдел ФБМ-катедра“Европеистика и международни отношения““

ОСЪЖДА Русенски университет „Ангел Кънчев, код по БУЛСТАТ 000522685,гр.Русе, ул.“Студентска“ № 8, представлявано от ректора Х.Б. да плати на С. В. К., ЕГН ***** от гр.Русе, ул.“Мария Луиза“ № 16,вх.3, ет.2, ап.5 сумата от 3957.60лв, представляващо брутен размер на обезщетение по чл. 225,ал.1 КТ за периода от 01.10.2020 до 01.04.2021г,ведно със законната лихва върху него, считано от 23.10.2020 до окончателното му плащане, както и 1300лв разноски за първата инстанция и 780лв разноски във въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Русенски университет „Ангел Кънчев“, код по БУЛСТАТ 000522685, гр.Русе, ул.“Студентска“ № 8, представлявано от ректора Х.Б. да плати по сметка на РОС държавна такса в размер на 238.30лв за първоинстанционното производство и 119.15лв държавна такса за въззивното производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

